

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 29 listopada 2018 r. w sprawie T-811/16, Di Bernardo/Komisja, wniesione w dniu 8 lutego 2019 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-114/19 P)

(2019/C 164/22)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Mongin, G. Gattinara, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Danilo Di Bernardo

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 listopada 2018 r. (siódma izba), Di Bernardo/Komisja, T-811/16;
- przekazanie sprawy do Sądu do ponownego rozpoznania;
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy, odnoszący się do pkt 41-53 zdanie ostatnie zaskarżonego wyroku, dotyczy naruszenia prawa przy określaniu zakresu obowiązku uzasadnienia przez komisję konkursową w decyzji o niewpisaniu kandydata na listę rezerwy kadrowej. Po pierwsze, Komisja podnosi, że Sąd odstąpił od utrwalonego orzecznictwa Trybunału, które wprowadza rozróżnienie między decyzjami dotyczącymi badania zgłoszeń, takimi jak decyzje dotyczące kwalifikacji lub doświadczenia kandydata, a decyzjami dotyczącymi oceny osiągnięć kandydatów w wyniku udziału w testach. W pierwszym przypadku komisja konkursowa musi wskazać brakujący element w zgłoszeniu, uwzględniając kwalifikacje wymagane w ogłoszeniu o konkursie. Tymczasem zarówno w swojej pierwotnej decyzji, jak i w odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy komisja konkursowa zastosowała się w tym przypadku do wymogów orzecznictwa a Sąd z jego naruszeniem rozszerzył swą kontrolę na kryteria selekcji przyjęte przez komisję konkursową i zobowiązał komisję do wypowiedzenia się w przedmiocie wszystkich wpisów w formularzu zgłoszeniowym. Okoliczność, że komisja konkursowa uzasadniła swoją decyzję w odpowiedzi na wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy nie pozwala na rozszerzenie tego obowiązku uzasadnienia. Po drugie, Sąd pomylił wymóg uzasadnienia, niezależnie od jego wartości, z zasadnością uzasadnienia, które opiera się na zgodności wydanej decyzji z prawem materialnym.

Zarzut drugi, odnoszący się do pkt 37, 38 i 53-56 zaskarżonego wyroku, dotyczy naruszenia prawa polegającego na zignorowaniu obowiązku stwierdzenia z urzędu, że obowiązek uzasadnienia został spełniony. Sąd odstąpił od utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym, w przypadku braków w uzasadnieniu, w toku postępowania mogą być zawsze przedstawiane dodatkowe wyjaśnienia, które pozbawiają podstaw zarzut stwierdzenia nieważności oparty na naruszeniu obowiązku uzasadnienia. Wykluczając bowiem możliwość uzupełnienia uzasadnienia w przypadku „prawie całkowitego” braku uzasadnienia oraz zrównując „prawie całkowity” brak uzasadnienia z całkowitym brakiem uzasadnienia, Sąd uniemożliwił uzupełnienie uzasadnienia w trakcie postępowania. Takie zrównanie nie ma podstaw w orzecznictwie Trybunału. Ograniczając możliwości uzupełnienia braków w trakcie postępowania, Sąd ograniczył urząd sędziego, który w okolicznościach niniejszej sprawy mógł zapobiec stwierdzeniu nieważności zaskarżonej decyzji z powodu naruszenia obowiązku uzasadnienia.